

עפ"ג 20435/06/21 - מוסטפא אבו שלבק נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

עפ"ג 20435-06-21

מוסטפא אבו שלבק
ע"י ב"כ עו"ד סוואעד

המערער

מדינת ישראל
פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' ס' הנשיא, השופט ירון מינטקביץ) מיום
26.4.21 בת"פ 1897-08-20.

כללי

1. המערער הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בהחזקת נשק ונדון ל - 9 חודשי מאסר בפועל ושני מאסרים מותנים. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: עובר ליום 16.7.20 במשך תקופה שאינה ידועה החזיק המערער בביתו אשר בעטרות בירושלים אקדח FN המסוגל לירות כדור.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר לביטול עונש המאסר בפועל ולהטיל תחתיו עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות. נטען, כי העונש שהוטל על המערער חורג מרמת הענישה הנהוגה ואינו הולם את נסיבות המקרה, אלא נסיבות חמורות יותר. נטען, כי המערער החזיק את הנשק רק ביום מעצרו, לא עשה בו שימוש ולא התכוון לעשות בו שימוש. הנשק נתפס ללא מחסנית ולא תחמושת, באופן המאין את הפגיעה בערך המוגן. כמו כן, לא היה כל תכנון שקדם לביצוע העבירה.

עמוד 1

המערער החזיק בנשק כדי להשיג תחושת ביטחון במקום מגוריו ולא היה צפוי להיגרם כל נזק כתוצאה מכך. המערער הודה במיוחס לו, הבין את הפסול שבמעשיו, הביע חרטה על ביצוע העבירה, ושירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי היווה עבורו גורם הרתעתי בנוסף לחוויית המעצר הקשה שעבר, כך שאין סיכוי כי יחזור על מעשה זה בעתיד. בנוסף נטען, כי המערער הינו אדם שומר חוק, נורמטיבי וללא עבר פלילי. שליחתו למאסר תגרום לחברתו לחברה שולית ותפגע בהתנהלותו הנורמטיבית. כמו כן, היא תפגע בפרנסת משפחתו. הוסף, כי בית משפט קמא קבע ממצאים לעניין פרק הזמן שבו אחז המערער בנשק, על אף ההסדר בין הצדדים. כן באה הפנייה להחלטות במקרים אחרים שבהם נקבעו עונשים של עבודות שירות, ונטען כי יש להתחשב ברמת הענישה הנוהגת. עוד נטען, כי כתב האישום אינו מפורט דיו. המערער היה במעצר בית כשנה ולא נרשמה שום הפרה. בחלוף הזמן ומעצר הבית הארוך יש משום נימוק להקלה בעונש כמתבקש.

ב"כ המשיבה טענה מנגד, כי טיעונו של המערער מנותק מהמציאות במדינה בנוגע לעבירות נשק והשימוש שנעשה בכלי נשק. נטען, כי גזר הדין נטוע היטב במתרחש כיום בסוגיה זו. לדברי ב"כ המשיבה, קיימת מגמת החמרה בענישה לגבי עבירות נשק ונקבע, כי אין מקום לעבודות שירות בעבירות אלה. לטענת המשיבה, לא ניתן להמיר במקרה זה את עונש המאסר מאחורי סורג ובריה שהוטל על המערער בעבודות שירות ואין כל עילה להקל בעונש, כעולה גם ממגמת החמרה בפסיקה בעבירות מסוג זה. נטען, כי לא נפלה טעות בגזר הדין, והמתחם שנקבע בעניינו של המערער הביא בחשבון כי המערער לא החזיק בתחמושת. טיעוני המערער כנגד נוסח כתב האישום דינם להידחות משהמערער הודה באמור בו במסגרת הסדר הטיעון.

מכל אלה, יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה, כי הינו כבן 24 שנים, נשוי, ללא הרשעות קודמות. עד למעצרו עבד כטכנאי טלפונים סלולריים בחנות שבבעלות אחיו. המערער, הודה בביצוע העבירה והביע חרטה, אך התקשה להעמיק בנסיבות שהובילו אותו לביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם כי להליך המשפטי היה אפקט הרתעתי עליו. הומלץ להטיל עליו עונש של מאסר בעבודות שירות, ענישה מותנית וקנס.

דין

5. כלל הוא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, והתערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

6. לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, הבעת חרטה, גילו הצעיר והעדר הרשעות קודמות. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירה שביצע, שדרשה תכנון מוקדם לצורך

ההצטיידות בנשק, וההחזקה בנשק המסוגל לירות ולהמית. זאת, בשים לב לכך שפוטנציאל הנזק מצטמצם נוכח קביעת בית משפט קמא, לפיה, ההחזקה בנשק לא לוותה בהחזקת מחסנית ותחמושת. העבירה של החזקה לא מורשית של נשק הפכה לתופעה נפוצה במחוזותינו, הגובה קורבנות ופוגעת במרקם החיים ובתחושת הביטחון של כלל תושבי המדינה. הפסיקה, קוראת להחמרת הענישה כדרך למיגורה, ונקבע כי הכלל הוא להטלת עונשי מאסר בפועל אף אם הנאשם נעדר עבר פלילי מכל סוג שהוא וגם במקרים שהנשק נרכש למטרת 'הגנה עצמית'. ונקבע כי **"בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה מאשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם"** (עפ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 והאסמכתאות שם (2020); ע"פ 3300/06 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (2006)). בנסיבות המקרה דנן, הטלת עונש מאסר בעבודות שירות, לו טוען המערער, אינה הולמת את חומרת העבירה ואינה יכולה להישען על העדפת שיקולי השיקום בעניינו של המערער. שכן, מתסקירי שירות המבחן שנערכו בעניינו לא עולה תמונה של הליך שיקומי המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, וודאי לא כזה המצדיק העדפת שיקולי השיקום על פני שיקולי ההרתעה במקרה דנן. די אם נאמר כי עונשו של המערער נקבע בתחתית מתחם העונש ההולם ואין מקום להקלה נוספת. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 16/1/22 עד השעה 10:00 בבית המעצר ניצן.

ניתן היום, יא' בטבת, תשפ"ב, 15 בדצמבר, 2021, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן
נשיא

אריה רומנוב, שופט

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן
נשיא

אריה רומנוב, שופט

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת